

*Париж, първите дни на юни 2010 година.
Утро в хотелска стая*

Ръката ми потрепва, пръстите ми постепенно се пробуждат и един по един се разгъват върху измачкания чаршаф. Галят като клавиши на пиано светлите и тъмни ивици, които щорите хвърлят върху спящите ни тела. Картината е толкова красива. Ако можеше тя да трае през цялото лято, ако можехме да останем така, неподвижни, сгушени, плътно долепени един до друг.

Ето първото ми пробуждане на омъжена жена и господарка на неговата съдба. „Омъжена.“ Дъхът ми докосва тила на Луи, тъкмо онова място, където цъфти най-плахата от татуираните върху рамото му рози. Показалецът ми любопитно минава по виещото се стъбло. От лекия гъдел той на свой ред разтваря очи и ми отправя сита усмивка.

И така, „омъжена“. Минала бе само една нощ, откакто ме бе затворил тук и ми бе припомнил моите минали обещания. Искях да се омъжа за него и дори самата аз бях му предложила: ето ни сега съпруг и съпруга, истинска брачна двойка. И след само една нощ вече се питам дали това е било достатъчно, за да стана друга. Променило ли се е тялото ми? От година насам то постепенно бе губило младежката си закръгленост и ръцете на моя любовник му бяха придали необикновено изящество. А сега с каква зрелост ще го дари брачният живот?

Дали ласките ни са станали по-различни? Ще изгубят ли те от своята страст, или ги очаква нова пролет?

Дали семейната халка, която той постави на пръста ми вчера, няма да сложи край на всички нови преживявания между нас?

Отказвам да приема това. Ще ми се да вярвам във вечното възраждане на желанията. Не бих могла да си представя, че също както при другите огънят в нас ще се превърне в пламъче, след това в жарава и накрая в пепел.

Нашата първа брачна нощ ни дари с всички наслади, за които бяхме жадували. Удоволствието, изпитано в лимузината, в подножието на „Нотр Дам“, се бе оказало само прелюдия към чувствената феерия, която ми бе подготвил...

Понесе ме на ръце през салона.

Разкопча роклята ми в раздрънкания асансьор.

После на свой ред се съблече, като в бързината хвърляше дрехите си през рамо. Някои от тях падаха на пода, а други увисваха на полилеите в коридора.

Когато влязохме в стая „Жозефин“, вече бяхме голи. Луи взе ключа, който ми бе подарил, и дръпна встрани широкия тапет от червена тафта. Отзад в стената се криеше ключалка, която изщрака. После той отмести остъкленото пано и откри достъпа до нашата втора стая. Владението на брачните двойки. Кой ли бе обитавал тук преди нас? Андре и Ортанс? Давид и Орор? Дали вътре дебнеха същите

камери, които бяха запечатали изпълненията на Давид с моите предшественички на повикване?

Отблъснах от ума си тези въпроси и се оставих той да ме въведе вътре. Обзавеждането, картини и бели чаршафи, мебели в сребрист цвят, беше далеч по-пестеливо, отколкото в „Жозефин“.

Девствен кът, където всичко започва отначало. Веднага обърнах внимание, че с изключение на единствения прозорец към улицата и тайната врата, в стаята нямаше друг достъп до външния свят. С други думи, за да се влезе тук, непременно трябваше да се мине през „Жозефин“, стая номер едно. Двете помещения бяха вписани едно в друго като матрьошки. Означаваше ли това, че влизайки тук, съм стигнала до края на моето дирене на истина и наслада? Че вече няма да получа друг ключ, да отворям друга врата и да откривам нова стая? Дали цялата тази белота бе символ на обновлението и на забравата?

Въпреки всичко продължавах да се лутам в здрача от въпроси без отговор. Тайната, поради която братята Барле бяха затворили Орор в апартамента на площад „Орлеан“, си оставаше неразбулена. През цялата нощ, докато неистово прегръщах Луи, докато впирах зъби в тила му, в рамото и в устните му, пропъждах от себе си един по един тези призраци.

Всяка тръпка, всяка вълна на възбуда, всеки оргазъм потискаха под тежестта на щастието напирещите в мен въпроси.

Въпрос: какво точно е знаел Луи за връзката между Орор и Давид в деня на тяхното бракосъчетание?

Отговор: той дълго и до болка смука връхчетата на гърдите ми. Ала не след дълго тази болка премина във възбуда, която постепенно обхвана цялото ми тяло и стигна до еротичната пъпчица между бедрата ми, която се показва от своето калпаче.

Въпрос: за какви предателства говореше Давид, когато в тъмната стая, малко преди да ме остави в ръцете на мъчителите, бе изкрещял в лицето ми всичката омраза, която хранеше към своя брат?

Отговор: Луи превърна езика си в неуморно влажно перо, с което обходи всяко ъгълче на моето тяло.

Въпрос: какво още криеха от мен двамата? Какви чувства продължават да свързват всеки от тях с Орор, тяхната младежка любов?

Отговор: той ме отнесе до единствения стол в стаята, седна на него и ме постави върху бедрата си, така че твърдият му пенис да влезе в мен. Извивките на телата ни се вписаха плътно под ярката светлина, идваща откъм съседния прозорец. Превърнахме се в сияние, по което преминаваха вълни, отначало бавни, а след това все по-бързи. Сякаш ме бе изпълнил цялата и се молах това усещане никога да не ме напусне. Когато устните ни на свой ред се сляха, от вътрешностите ни изригна енергия и притисна едно към друго телата ни, сякаш бяха две полукълба на едно и също небесно тяло. Насладата ме обливаше като поток от светлина, която заслепяваше и двамата ни.

Да, за щастие, вече не прегръщах призрак. Най-сетне той беше до мен, беше в мен, чувах стенанието му до ухото си. Най-сетне миризмата му не беше спомен и аз се обвивах в тъканта на усещанията като кученце в одеяло.

Когато издрасках кожата на гърба му близо до дясното рамо, той за миг се намръщи. Надзърнах любопитно зад тила му и открих новата прищявка на Човека-Азбука: както ме бе предупредила Стефан, върху кожата му вече бяха татуирани без всякаква украса двете букви S.F., Sempet Fidelis. Винаги верен. Верен на кого? На мен ли? На клетвата, която току-що бяхме положили?

Понечих да го запитам дали докато продължава упорито да мълчи за своето минало, всъщност не върши предателство спрямо мен.

Ала той сграбчи задника ми и ме притисна към себе си. След изпълнената с въздишки и стенания нощ нашият първи брачен ден едва започваше. Засега беше толкова сладко и просто да се почувствам напълно удовлетворена. Отдавах се изцяло на веки следващ оргазъм, за да отблъсна далеч от мен всичко останало. За да предпазя и двама ни.

1

8 юни 2010 година

Прекарахме във втора стая само един ден и една нощ. Сега, когато целият живот беше пред нас, времето сякаш по странен начин се свиваше. Подобен страх ми се струваше толкова неоснователен, че отказвах да го приема.

– Защо да не останем тук? – обадох се аз изпод омачканите чаршафи. – Толкова ни е хубаво, нали?

Без съмнение в молбата ми имаше известна носталгия. В крайна сметка изминалите месеци, прекарани в „Жозефин“, за мен бяха изпълнени с наслада, леност и безгрижие. Живот-мечта, който сияеше в спомените ми като златен век на нашата любов.

Луи ми отвърна с онази обезоръжаваща усмивка, която още от първата ни среща ме бе накарала да забравя всички предубеждения по отношение на него. Усмивка, която някои биха окачествили като опустошителна, но в която аз откривах детинско простодушие. Една жена може да устои на прекалено уверените в себе си съблазнители, но дали би могла да се съпротивлява на подобна ведрина и нежност?

Той сви възглавницата на топка, за да изравни лицето си с моето, и изнурените лъчи на залеза заблестяха в очите му.

– Трябва ли да напомням на госпожа Барле, че вече има на разположение доста удобен дом?

От близостта равномерното му дишане и последните следи от неговия парфюм ме лишиха от всякакви аргументи, които бих могла да му противопоставя.

Домът на госпожица Марс със своите стотици квадратни метри и изцяло подновения романтичен декор ни очакваше. Само че имаше една подробност...

– Мислех, че полицията го е запечатала до второ нареждане?

– Не. Зерки успя да се договори печатите да останат само върху вратата към сутерена. Инак цялата къща е наша.

За пореден път неговият вездесъщ адвокат бе преодолял като по чудо затрудненията, пред които бе изправен. И занаят ли щеше да бъде така? Дали уменията му биха били достатъчни, за да разсейват тъмните облаци на правосъдието, които постоянно надвисваха над моя съпруг?

– Можем да се приберем у дома още сега... Стига да искаш, разбира се.

Върху лъскавите страници на списанията за вътрешно обзавеждане, които бяха побързали да изразят възхищение

от дома Марс, той изглеждаше като дворец, за който мечтае всяка новобрачна двойка. Ала самата аз не можех да открия в паметта си нито един приятен спомен, свързан с него. Бе съвършен, но по никакъв начин не беше свързан с нашата любов и чувствата ни не намираха място в историята на това разкошно място.

– ...И нищо няма да ти пречи да се усамотяваш в твоята гарсонiera, когато пожелаеш. За да пишеш например... – добави той с нежен и снизходителен поглед.

Бях трогната, разбира се, от припомнянето на нашата обща страст. Освен това мисълта, че ще мога във всеки момент да намеря убежище в моето гнездо, ми действаше успокоително. Нямах да бъда пленница в дома на госпожица Марс, подобно на Орор в апартамента на Жорж Санд, на площад „Орлеан“. Винаги можех да се почувствам независима в квартала Маре само на няколко спирки с метрото от жилището ни. Защо тогава смятах това завръщане „у нас“ като крачка назад?

Леко почукване по остъклената врата ми попречи да споделя с него опасенията си. Луи скочи от леглото и както беше гол, отвори на Изиама. Грумът едва ми остави време да придърпам чаршафа, прозрачен от косото осветление, и влезе по-усмихнат и смутен от всякога.

– Добър ден, госпожице Ел – поздрави ме той с обичайната си приветливост, държейки в ръце голяма пътна чанта.

– Добър ден, Изиама. Влизай.

Истината бе, че с изключение на София, младият шриланкиец бе един от най-близките ми хора, от онези, чиято поява всеки път посрещах с радост. Ето защо присъствието му в този момент и в тази стая ми се струваше съвсем естествено. Приятелското ми чувство към него ми даде да разбера, че хотел „Шарм“ за мен бе най-близо до представата за дом, колкото и странно и нелепо да бе това по отношение на място, където момичетата на повикване водеха своите клиенти.

Изиама разопакова дрехите от чантата, която Луи го е изпратил да донесе, и грижливо ги сгъна върху облегалката на стола. После Луи му подаде банкнота и той се оттегли, като за сетен път ми изпрати съучастническа усмивка.

Мъжът ми пъргаво се облече и като застана пред леглото по риза и бял ленен панталон, с летен, слънчев вид подхвърли весело, подражавайки на гукация тон на камериера:

– Дали госпожица Ел ще бъде така добра да ме придружи до нашия замък...

Подаде ми ръка, рязко ме придърпа към себе си и прокара длани по извивките на тялото ми, което вече бе изцяло на негово разположение. Ако имаше някой, който да може да проследи промените в снагата ми, това бе той. При запознанството ни бях закръглена, после станах по-стройна, по-стегната, докато достигна до сегашната цъфтяща женственост.

Той пъхна нос в извивката на шията ми и вдиша дълбоко, сякаш бях наркотик.

– Обожавам миризмата на кожата ти, когато тоалетната ти вода престане да се усеща... – Зная... Ухая направо божествено! – отвърнах с престорена наивност аз.

В настоящия му поглед обаче прочетох, че той изобщо не се шегува. Ръката му се плъзна от извивката на талията ми нагоре към тила, който той нежно стисна.

– Мислиш ли, че би могла да се откажеш от него?

– От парфюма ли? – възкликнах аз.

– Да... За да ми позволиш да те почувствам такава, каквато си, ти.

Ето че отново изпаднах в плен на поредната си приумица. Отново ме подлагаше на изпитание, макар през последната нощ, между две стенания, да бе обещал занаяпред да не прави това.